

25 Φεβρουαρίου 2018.

Εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας (Α΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν).

Ἰωάν. 1, στίχ. 44 – 52.

« Ἔρχου καὶ ἴδε » (Ἰωάν. 1, 47).

Μία ἀπὸ τίς μεγαλύτερες ἀγωνίες τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ θέλει νὰ μιλήσει, νὰ φωνάξει, νὰ ἐκφρασθεῖ καὶ νὰ μὴν μπορεῖ. Ὅχι ἐπειδὴ στερεῖται τῆ δυνατὸτητα τοῦ λόγου καὶ τῆς λαλιᾶς, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὰ πού ἔχει νὰ πεῖ εἶναι τόσα πολλά καὶ αὐτὰ πού ξέρει τόσα λίγα. Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερα καὶ ἡ γλωσσικὴ πενία μὲ τὴν πνευματικὴ φτώχεια γίνονται ἀκόμη πιὸ ἔντονες, καθὼς καλούμαστε νὰ προσεγγίσουμε τὸ θέμα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μπροστὰ στὴν ἀδυναμία νὰ ποῦμε τί εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία καταφεύγουμε στό εὐαγγελικὸ κείμενο τῆς ἡμέρας, γιὰ ν' ἀναζητήσουμε ἐκεῖ τὴν ἀπάντηση. Κι ἐκεῖ τί βρίσκουμε; Βρίσκουμε μιὰ φράση, πού μέ τρεῖς λέξεις ὀρίζει ἐπακριβῶς τὸ τί εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. « Ἔρχου καὶ ἴδε ». Εἶναι ἡ πρόσκληση τοῦ Φιλίππου στό Ναθαναήλ, γιὰ νὰ γνωρίσει τὸ

Χριστό. «Ἔρχου καί ἴδε», «ἔλα καί κοίταξε μόνος σου». Ἄραγε, ὅταν ὁ Φίλιππος ἔλεγε στό Ναθαναήλ αὐτό τό «ἔρχου καί ἴδε», εἶχε τήν ἐπίγνωση ὅτι ἐκείνη τή στιγμή ὄριζε τόν κανόνα τῆς Ὁρθοδοξίας; Γιατί τί εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία; Εἶναι ἓνα διαχρονικό καί αἰώνιο «ἔρχου καί ἴδε». Θέλεις νά μάθεις τί σημαίνει Ὁρθοδοξία; «Ἔρχου καί ἴδε».

Αὐτές οἱ τρεῖς λέξεις σημαίνουν δύο πράγματα. Ἡ Ὁρθοδοξία κατ' ἀρχήν εἶναι τό «ἔρχου». «Ἔλα», φωνάζει ἡ Ὁρθοδοξία διά τῆς Ἐκκλησίας σέ κάθε ἄνθρωπο πάνω στή γῆ. Αὐτό τό «ἔρχου» σημαίνει πορεία. Ἡ Ὁρθοδοξία μᾶς καλεῖ σέ μία πορεία. Ἡ πορεία εἶναι κόπος, εἶναι κούραση. Ἡ πορεία εἶναι ἀγώνας καί ἔχει ἀγωνία. Μ' αὐτό τό «ἔρχου», λοιπόν, καταλαβαίνουμε πρῶτον ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι μία πορεία, ἓνας ἀγώνας γεμάτος μέ κούραση καί ἀγωνία. Ἡ Ὁρθοδοξία δέν εἶναι βόλεμα, ὅπως δυστυχῶς πολλοί τή βιώνουν στή φτωχή Ἑλλάδα μας. Δέν εἶναι ἡ ἐπικρατούσα θρησκεία, ὅπως αὐτάρεσκα λέγαμε τά προηγούμενα χρόνια. Δέν εἶναι ἡ ὁμάδα τῶν πολλῶν, στήν ὁποία ὀφείλουν ὅλοι οἱ ἄλλοι νά ὑποτάσσονται. Ποτέ δέν ἦταν στήν

πραγματικότητα κάτι τέτοιο και δέν ἐπιθυμῆί νά εἶναι. Δέν θέλει νά καταστῆί μία ἰδεολογία, πού ἐκπροσωπεῖ μόνο τούς ἰσχυρούς ἢ τούς πολλούς.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει τήν αὐτοσυνειδησία πώς εἶναι μία ζωντανή πορεία μέ ἀρχή τό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος καί μέ στόχο τήν αἰωνιότητα. Εἶναι δρόμος γεμάτος ἐσωτερική πληρότητα καί μυστική χαρά. Ὅποιος ἐπιλέξει νά ὀδεύσει τήν πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας θά γεμίσει μέ ἐσωτερική γαλήνη, μέ ἡρεμία, μέ μία μυστική ἡσυχία, πού τή βίωσαν καί τή βιώνουν ὅλοι οἱ ἀληθινά συνεπεῖς ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἀπανταχοῦ τῆς γῆς.

Ἐντούτοις, ἂν καί εἶναι δρόμος χαρούμενος καί γαλήνιος, ἡ Ὁρθοδοξία δέν εἶναι καί δρόμος εὐκόλος. Ἡ ὁδός τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως εἶναι δύσβατη καί τραχιά, γεμάτη παγίδες καί πόνο. Ὅποιος βαδίζει σ' αὐτό τό δρόμο θά δοκιμάσει τήν ἀπαξίωση ἀπό τούς πολλούς, τίς σφοδρές ἐπιθέσεις τοῦ διαβόλου, τήν ἀπογοήτευση ἀπό τόν ἀνεπαρκή ἑαυτό του, τήν προδοσία ἀκόμη καί ἀπό τά δικά του πρόσωπα.

Ἡ ὁδός τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ὁμορφη καί δύσκολη ταυτόχρονα. Εἶναι ἀγαπητική καί μοναχική. Εἶναι κοινοτική καί ἡσυχαστική. Αὐτές οἱ ὀξύτατες ἀντιφάσεις, πού συνθέτουν τό χαρακτήρα τῆς, δέν εἶναι εὐκόλο νά συνδυαστοῦν. Γιά τό συνδυασμό τους χρειάζεται βαθιά καλλιεργημένη καί ὀλοκληρωμένη προσωπικότητα. Ὁ πιστός πού βαδίζει αὐτή τήν εὐλογημένη πορεία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως κερδίζει σιγά σιγά αὐτή τήν ἐσωτερική καλλιέργεια καί ὀλοκλήρωση.

Αὐτό τό «ἔρχου» πού λέγει ὁ Φίλιππος στό φίλο του, τό Ναθαναήλ, εἶναι μία πρόσκληση γιά συνοδοιπορία πρός τό Χριστό. Μέσα στήν Ἐκκλησία ἡ πορεία τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα δέν εἶναι μοναχική. Ἡ Ὁρθοδοξία δέν καλεῖ ἀνθρώπους νά βαδίσουν τό μονοπάτι τῆς πίστεως ἀτομικά. Καλεῖ τόν κάθε ἄνθρωπο σέ μία προσωπική σχέση μέ τό Χριστό ἡ ὁποία χτίζεται μέσα στό μεγάλο συλλογικό οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι συμπορεύονται στόν κοινό γιά ὅλους δρόμο τῆς γνωριμίας μέ τό Χριστό. Ὅπως ὁ Φίλιππος ἔπιασε τό Ναθαναήλ ἀπό τό χέρι καί τόν ὀδήγησε στή γνωριμία

του μέ τόν Ἰησοῦ, ἔτσι κάθε πιστός ἔχει τό δικό του Φίλιππο, πού εἶναι ὁ πνευματικός του. Κάθε πνευματικός πιάνει ἀπό τό χέρι τά παιδιά του καί τά ὀδηγεῖ στό ἴδιο μονοπάτι πού βαδίζει καί ὁ ἴδιος, στό μονοπάτι τῆς γνωριμίας μέ τό Χριστό.

Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο βρίσκεται τό δεύτερο μεγάλο νόημα τῆς ἡμέρας, στή λέξη «ἴδε». Ὁ ἀγώνας καί ἡ πορεία τοῦ χριστιανοῦ εἶναι προσπάθεια θεογνωσίας. Δέν περιπλανιέται ὁ ὀρθόδοξος στά μονοπάτια θεωρητικῶν ἀναζητήσεων ἀόριστα καί ιδεοληπτικά. Δέν ἀναζητάει ὁ πιστός φιλοσοφήματα καί ιδεολογίες. Δέν συμμαχεῖ οὔτε παλεύει μέ θεωρίες. Τό «ἴδε» σημαίνει «μάθε». Τό «ἔρχου καί ἴδε» σημαίνει «ἔλα καί μάθε». Ἡ πρόσκληση γιά γνώση τοῦ Χριστοῦ συνιστᾷ τό ἱεραποστολικό πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ γνώση γιά τό Χριστό εἶναι κάτι πού μπορεῖ νά τό ἀποκτήσει κάποιος καί ἐκτός Ὁρθοδοξίας, μέσα ἀπό ἐγκυκλοπαίδειες καί τή μελέτη πληροφοριῶν. Ἡ γνωριμία μέ τόν ἴδιο τό Χριστό, ὅμως, συντελεῖται καί ὀλοκληρώνεται μόνο μέσα στό μονοπάτι τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ γνωριμία μέ τό Χριστό

ὀλοκληρώνεται μέ τή σχέση καί τήν τελειωτική ἔνωση μαζί Του. Ἡ σχέση μέ τό Χριστό χτίζεται μέ τήν προσευχή καί ἡ ἔνωση μαζί Του ἐπιτυγχάνεται μέ τή Θεία Εὐχαριστία, τήν Ἱερά Ἐξομολόγηση καί τά ὑπόλοιπα μυστήρια. Ἡ γνώση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τρόπος ζωῆς καί καθημερινότητος. Εἶναι ἡ ζωή μας μέ τό Χριστό.

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερα καί μπροστά στήν πνευματική μας φτώχεια νά ὀρίσουμε τήν Ὁρθοδοξία ἅς στοχαστοῦμε τό σύνθημα τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, τό «ἔρχου καί ἴδε». Σάν τό Φίλιππο κι ἐμεῖς ἅς πάρουμε μέ ἀγάπη τόν κάθε συνάνθρωπό μας καί ἅς τοῦ δείξουμε τό δρόμο ἡ μᾶλλον ἅς συνοδοιπορήσουμε μαζί του στό μονοπάτι τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Μέ τό προσωπικό μας παράδειγμα καί μέ τήν ἔστω καί πάμφτωχη πνευματική μας καρποφορία ἅς δώσουμε τό λυτρωτικό μήνυμα πώς ἡ γνωριμία μέ τό Χριστό εἶναι ἡ τελευταία ἐλπίδα πού ἀπέμεινε στόν κόσμο. Ἀμήν.